

Minulla on ikävä kotimaani leipää!

Kun tyttäreni lähti Englantiin opiskelemaan ” pariksi vuodeksi” ja viipyikin siellä 10 vuotta huomasin että, hän toistuvasti kertoi ikävöivänsä paitsi äitiään myös ruisleipää, salmiakkia ja suklaata. Lähettelin niitä pahimpaan ikävään samalla kun muistutin häntä siitä että, hänellä on aina koti ja perhe odottamassa johon palata jos sellainen tilanne tulee. Ehkä tunne kotimaan turvallisesta oloilasta ja sen pysyvyydestä saikin hänet pysymään Englannissa niin kauan.

Zeinab , Alyüü, Yosra, Aisa, Nuura, Sadi, Nuurana

Kun ehdotin pakolaisnaisille yhteistä leivontapäivää nousi sieltä ensimmäisenä kysymys – ”saammeko tehdä itsellemme oman kotikylämme leipää”? Leipää jota täältä ei saa. Miksi se on tärkeää? Samahan tuo on mitä leipää syöt!

Se on erittäin tärkeää! Se luo turvallisuuden tunnetta ja lieventää ikävää. Se tuo muistoja mieleen. Leivän tuoksu, maku ja hyvän olon tunne sen syömisestä on jotain sellaista mikä ei kuvia katsomalla täyty. Siispä leivoimme koko päivän. Vietimme yhdessä seitsemän tuntia leipoen, välillä laulaen ja nauraen hauskoille tilanteille. Leivoimme muutakin kuin leipää. Pieniä makupaloja 9.3 Posellissa järjestettävään arabialaiseen iltaan. Katsoimme työtoverini Irenen kanssa heitä iloisena ja onnellisena siitä, että olemme voineet järjestää heille hetken jossa jokainen sai kerrankin unohtaa nykyiset vaikeat olosuhteet ja keskittyä vain siihen mitä rakastaa.

Yhteisen leivontahetkemme aikana ymmärsin kuinka tärkeää on olla yhdessä sellaisessa tilanteessa joka on tuttu, turvallinen, iloinen ja lämmin. Eniten se korostuu silloin, kun on kaukana kotoa ja kotiin pääsyä ei ole tai se on vuosien päässä.

Hyvää kansainvälistä naistenpäivää ja erityisesti kaikille pakolaisnaisille ympäri maailman.

Ilse Vauhkonen, puheenjohtaja
Rauman Seudun Työttömät ry